

LBRIS

We know
books

MIRACULOSUL MAXIMUS

de Kiki Thorpe

Ilustrații de Laura Catrinella

Traducere de Gabriela Trăsculescu

LITERA
București

Magically Maximus

by Kiki Thorpe. Illustrated by Laura Catrinella

Text and illustrations copyright © 2022 by Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35;

021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Miraculosul Maximus

de Kiki Thorpe. Ilustrații de Laura Catrinella

Copyright © 2024 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere Gabriela Trășculescu

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Oana Sănișariu

Corector: Ana Ion

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Codruț Radu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KIKI THORPE

Miraculosul Maximus / Kiki Thorpe; trad. din lb. engleză de Gabriela Trășculescu;

il. de Laura Catrinella. – București: Litera mică, 2024

ISBN 978-630-338-069-8

I. Trășculescu, Gabriela. (trad.)

II. Catrinella, Laura (il.)

087.5

Maddie Phillips stătea picior peste picior în pat. Monede de 1 penny, 10, 15 și 25 de cenți și câteva bancnote făcute ghemotoc zăceau împrăștiate pe cuvertură. Și, alături de ea, un borcan gol.

Maddie se aplecă în față și numără:

– Șaptezeci și șase, șaptezeci și șapte, șaptezeci și opt, șaptezeci și nouă... treizeci și șase de dolari și șaptezeci și nouă de cenți.

Maddie își sprijini bărbia în palmă și oftă, îndepărtându-și de pe frunte o șuviță rebelă. Treizeci și șase de dolari și șaptezeci și nouă de cenți nu-i ajungeau nici măcar să cumpere o șa, darămite un cal.

Maddie se uită pe geam. Din dormitorul ei se vedeau vechiul hambar și țarcul împrejmuț. În depărtare, erau câmpul invadat de buruieni și un mic iaz înconjurat de stuf.

– „Trei dorințe“, murmură Maddie. Ce mai nume pentru o fermă!

Când părinții o anunțaseră că urmează să se mute la o fermă veche de la țară, Maddie sperase să-și vadă în sfârșit visul împlinit. Își imaginase găini, și capre, și o grădină de legume în toată regula. Dar, mai presus de toate, se aștepta să găsească un cal.

I-ar fi plăcut să fie unul frumos, un roib, poate, sau un palomino cu pielea aurie strălucitoare. Să-i dea numele de „Nocorosul“ sau „Trandafirul Sălbatic“ și, când îl striga, să vină la ea în galop. Să-i mângâie nasul fin și să-l răsfețe cu morcovi și mere. Maddie vedea limpede toată scena, cu ochii minții.

Însă nimic nu se dovedi a fi așa cum își închipuise. Ferma era foarte veche, avea acoperișul crăpat, pridvorul o luase la vale, podul mișuna de șoareci, iar grădina era plină de buruieni. Zilnic, părinții lui Maddie munceau din greu să o pună pe picioare: cârpeau și zugrăveau; băteau cu ciocanul și șlefuiau; pliveau și coseau. Erau mai ocupați acum decât atunci când trăiau la oraș.

Și nu aveau timp – sau bani – pentru un cal. Singurul lor animal era o capră morocănoasă pe nume Rami, care venise la pachet cu restul.

Dar ferma „Trei dorințe“ era tot ce și-ar fi dorit un cal. Avea hambar și pășune... și acum o avea pe Maddie! Ea citise toate cărțile despre cai care îi căzuseră în mână. Văzuse toate filmele cu cai. Își

IBDIS

We know

petrecuse trei veri în tabăra de zi pentru călărie „Grajdurile înșorite“. La 9 ani, era deja expertă în materie de cai! Știa că îi e scris să aibă propriul cal.

Trebuia doar să-și dea seama cum să facă.

Maddie tresări când ușa dormitorului se deschise brusc. Evie, surioara ei de 6 ani, intră în cameră, clătinându-se pe picioare în pantofii cu tocuri înalte.

Era îmbrăcată cu o rochie albastră din satin și purta mănuși lungi până la cot. Pe vârful capului încadrat de bucle castaniu-închis îi strălucea o coroniță de plastic cu ornamente.

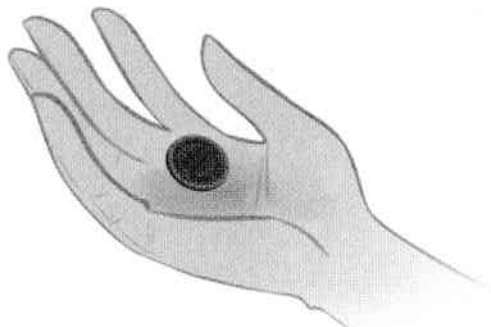
– Hai să ne jucăm de-a prințesele! propuse ea. Observă apoi monedele și bancnotele de pe patul lui Maddie, și ochii ei albaștri se măriră. Vai de mine! O comoară!

– Nu e o comoară. Sunt *economii*.

Maddie adună banii și îi îndesă înapoi în borcan, după care strânse bine capacul.

– Ai uitat unul.

Evie culese de pe jos un penny și i-l întinse lui Maddie.

LEDDIS | We know

Maddie băgă moneda în buzunar, mormăind:

– Evie, cunoști regulile. Trebuia să bați la ușă.

Evie bătuse în ușa deschisă.

– Zău așa! *Te rog*, Maddie. Îți dau voie să-mi porți coroana.

– Nu, mulțumesc.

– Știu! Am să te pieptăn. Evie se apropie și începu să-i desfacă lui Maddie bentița care-i ținea părul prins într-o coadă de cal lungă.

– Evie, încetează! Maddie îi dădu mâna la o parte. Lui Evie îi plăcea să încerce noi frizuri sofisticate pe părul lui Maddie, făcându-l să arate, la urmă, ca naiba. Maddie prefera coada de cal. Era ceva simplu, dar cel puțin îi dădea un aspect îngrijit.

Evie își încrucisă brațele la piept.

– Atunci, îmi citești ceva?

– Nu acum. Am treabă, oftă Maddie.

Evie își roti privirea prin camera ordonată.

– Ce treabă?

– Mă duc în hambar.

Lui Maddie îi plăcea vechiul hambar. Baloții de paie erau locul ideal pentru a visa.

– Pot să vin cu tine? întrebă Evie.

Maddie stătu să se gândească. Mama lucra în biroul ei de acasă. Maddie putea auzi tic-tacul tastaturii. Tata bătea cu ciocanul undeva prin casă.

Dacă i-ar spune „nu“, Evie ar face tărăboi. Și atunci, tic-tacul și bocănitul s-ar opri, iar părinții probabil ar veni să le dea ceva de făcut.

– Bine, acceptă Maddie. Dar trebuie să-ți iei alți pantofi.

– Mă întorc imediat! zise Evie și țâșni din cameră.

Reveni după un minut, încălțată cu teniși. Ținea sub braț o carte groasă și grea, cu coperta uzată.

– Ce-i aia? întrebă curioasă Maddie.

Evie îi aruncă un zâmbet cu gropițe.

– O carte cu povești. În caz că te răzgândești și vrei să-mi citești.

– Nu te baza pe asta, zise Maddie.

Ieșiră apoi pe ușa din spate și traversară curtea. În drum spre hambar, trecură pe lângă țarcul lui Rami.

– BEHEHE! behăi bătrâna capră, aplecându-și coarnele și râcâind în poartă.

Fetele tresăriră speriate. Rami păru satisfăcută. Cea mai mare bucurie a ei era să lovească diverse obiecte cu capul.

– Nu suport când face așa! zise Evie.

– Bucură-te, cel puțin, că e de cealaltă parte a gardului, spuse Maddie.

Când ajunseră la hambar, Maddie deschise ușa mare de lemn. Înăuntru era întuneric și liniște. Razele

LIBRIS

We know

soarelui se furișau printre scânduri. Podeaua de lemn scârțâia sub picioarele lor.

Un fâlfâit puternic de aripi deasupra capului o făcu pe Maddie să sară ca arsă. Nu erau decât niște rândunele de hambar, deranjate în liniștea cuibului lor.

Pe o latură a hambarului erau depozitate niște utilaje de fermă ruginite. Pe cealaltă latură se afla un șir de boxe. Maddie știa că acolo fuseseră ținuți cândva caii. Descoperi printre vechile unelte lăsate în urmă și niște perii de țesălat.

Maddie se îndreptă spre boxe și se uită înăuntru. Poate găsea o potcoavă pe care să o agațe de perete ca să-i poarte noroc. Însă, cu excepția unor paie prăfuite de pe jos, boxele erau goale.

– Ce e sus aici? se auzi glasul lui Evie în spatele ei.

Maddie se întoarse și văzu tivul fusteii surorii ei dispărând pe scara ce ducea în fânar.

– Ai grijă, Evie! Maddie se apropie de scară și urcă după ea.

În pod erau stivuiți câțiva baloți de paie. Pe podea se formaseră mai multe grămezi, de la fânul căzut.

Evie se cățără pe un balot de paie și sări. Ateriză în fund pe o grămadă de fân.

– Încearcă și tu, Maddie! Parcă ai sări pe un nor.

